

ROZSUDOK V MENE Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky. v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Priecelovej a členov JUDr. Juraja Semana, JUDr. Petra Dukesa, JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Ľubomíry Kúdelovej, v právnej veci žalobcu v **1. rade A.G., a. s., H.**, IČO: X., Č. v **2. rade A.A., a.s.**, IČO: X., Č. zastúpení advokátom JUDr. E.V., PhD., B. proti žalovaným: v **1. rade A.A., s. r. o., S.**, v **2. rade M.K., H.** obaja zastúpení advokátom JUDr. J.G., P. **o zdržanie sa nekalej súťaže**, ktorá sa viedla na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 10 Cbs 72/03, na dovolanie žalovaného v 1. a 2. rade proti rozsudku Najvyššieho súdu S. 6 Obo 25/07 zo 6.septembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného v 1. a 2. rade v napadnutej časti **z a m i e t a .**

Dovolacie konanie voči žalobcovi v 1. rade **z a s t a v u j e .**

Žalobcovi v 2. rade nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 10 Cbs 72/2003-515 zo dňa 02.11.2006 žalobu zamietol, ktorou sa žalobca v 1. a 2. rade domáhali z titulu nekalej súťaže, aby žalovanému v 1. rade bolo uložené zmeniť svoje obchodné meno v zakladateľskej listine spoločnosti tak, aby neobsahovalo kombináciu slovného prvku „A“ a slovného prvku „A“ v akejkoľvek kombinácii a podať návrh na príslušný registrový súd na zápis nového obchodného mena, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej žiadal, aby súd podľa ust.

§ 17 ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z., o ochranných známkach v znení neskorších predpisov určil, že používanie slovnej ochrannej známky č. X. „A.“, zapísanej v registri ochranných známk Ú. pre triedy výrobkov a služieb č. 12, 35, 36, 37 a 39, je ako nekalosút'ážné konanie zakázané. Taktiež žiadal, aby žalovaný v 1. rade, ako aj v 2. rade sa zdržal používania slovnej ochrannej známky č. X. „A.“, zapísanej v registri ochranných známk Ú. pre triedy výrobkov a služieb č. 12, 35, 36, 37 a 39 odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej sa domáhal, aby na základe tohto rozsudku žalovaný v 1. a v 2. rade, každý samostatne, požiadal o výmaz slovnej ochrannej známky č. X. „A.“, zapísanej v registri ochranných známk Ú. pre triedy výrobkov a služieb č. 12, 35, 36, 37 a 39.

Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že na žalobcu v 1. rade prešli všetky veci, práva a iné majetkové hodnoty, slúžiace k prevádzkovaniu podniku, obchodných spoločností A.A.C, s. r. o. a A.A.P., s. r. o., v zmysle čoho sa v rozsahu nadobudnutých práv stal žalobca v 1. rade právnym nástupcom týchto spoločností. Zároveň sa žalobca v 1. rade stal aj vlastníkom ochranných známk, zapísaných na Ú. s právom prednosti od 06. 05. 1999, t. j. pri ochrannej známke „A.A.P.“.

Žalobca v 2. rade prevzal v roku 2004 kontrolu a prevádzku sietí autobazárov A.A. v Č. a je súčasťou holdingu A.A. v Č. .

Žalovaný v 2. rade je podnikateľom na základe živnostenského oprávnenia odo dňa 24. 02. 1999. Dňa 08. 06. 1999 podal prihlášku na registráciu ochrannej známky „A.“ pre triedy 12, 35, 36, 37 a 39 s právom prednosti.

Žalovaný v 2. rade založil žalovaného v 1. rade a táto spoločnosť vznikla dňa 14. 10. 2002 zápisom do obchodného registra Okresného súdu Bratislava I., ktorej bol jediným spoločníkom. Po odpredaji obchodného podielu žalovaným v 2. rade, žalovaný v 1. rade zmenil obchodné meno, toto používa od 08. 11. 2005.

Súd s poukazom na ust. §§ 10 ods. 1, 43 ods. 1a 2, 44 ods. 1, 46, 47a, 47b, 48 OBZ konštatoval, že žalobca v 1. rade nie je aktívne legitimovaný, pretože na území S. nepodniká. Poukázal na tú skutočnosť, že žalobca v 1. rade sa na území S. zúčastňoval len ako spoločník na podnikaní spoločnosti A.C.A.A., s. r. o. až do zmeny na akciovú spoločnosť. Po zmene právnej formy na akciovú spoločnosť sa v súčasnosti zúčastňuje nepriamo ako akcionár na podnikaní spoločnosti A.C.A.A., a.s... Účasť spoločníka v spoločnosti sa nepovažuje za vykonávanie vlastnej podnikateľskej činnosti, ale len za určitú formu dispozície s vlastným majetkom. Taktiež je možné konštatovať, že i po zmene právnej formy uvedenej spoločnosti na akciovú spoločnosť sa žalobca v 1. rade priamo nezúčastňuje na podnikaní na území S..

Žalobca v 2. rade nepreukázal nekalosúťažné konanie zo strany žalovaných, pretože svoju podnikateľskú činnosť na území S. začal vykonávať až po roku 2003 a svoje označenie A.A. a jeho propagáciu začal až koncom roka 2004, resp. začiatkom roka 2005. Žalovaný v 2. rade používa ochrannú známku na základe licenčnej zmluvy, uzavretej medzi ním a žalovaným v 1. rade s právom prednosti od 08. 06. 1999. Žalobca v 2. rade vstúpil na slovenský trh prostredníctvom organizačnej zložky zahraničnej osoby až dňa 19. 06. 2004.

Nakoľko zo strany žalobcu v 1. rade a v 2. rade nebolo preukázané, že by došlo k porušovaniu práv o nekalej súťaži v zmysle ust. § 44 a nasl. § 10 ods. 1 Obchodného zákonníka, súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

Na odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade odvolací súd rozsudkom z 19. 06. 2007 č. k. 6 Obo 25/07 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanému v 1. rade uložil povinnosť v lehote 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia podať návrh na zápis zmeny jeho obchodného mena „A.“ do obchodného registra.

Žalovaný v 1. rade je povinný odo dňa zápisu zmeny jeho obchodného mena v obchodnom registri zdržať sa v súvislosti s vykonávaním jeho podnikateľskej činnosti označenia „A.A.“ a označenia „A“ akýmkoľvek spôsobom.

Žalovanému 2. rade sa odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia uložil povinnosť zdržať sa používania ochrannej známky „A“, zaregistrovanej na Ú. pod č. X.

V zvyšnej časti rozsudok potvrdil.

Žiadnemu z účastníkov konania sa náhrada trov konania nepriznal.

Vychádzal zo zistenia, že predmetom odvolacieho konania sú nároky žalobcov v 1.a 2. rade, uplatnené podľa ustanovenia § 12 a § 53 Obchodného zákonníka ako osôb dotknutých konaním žalovaných v 1. a 2. rade. Žalobcovia konanie žalovaných považujú za konanie, ktoré naplnilo znaky nekalej súťaže podľa ustanovenia § 44 a § 47 písm. a/ Obchodného zákonníka.

Odvolací súd po prejednaní odvolania dospel k záveru, že odvolanie odvolateľov je opodstatnené. Žalobcom patrí ochrana v zmysle § 43 ods. 2 Obchodného zákonníka a podľa čl. 10 bis ods. 1 Parížskeho dohovoru, a to v plnom rozsahu tuzemskej právnej ochrany proti nekalej súťaži. Je potrebné prisvedčiť odvolateľom, ktorí majú sídlo v Č., že sa môžu domáhať ochrany proti nekalej súťaži podľa vyššie uvedenej právnej úpravy, aj keď nepodnikajú na území S.. Pochybil preto súd prvého stupňa, keď predmetný nárok posudzoval izolovane vo vzťahu k územiu S..

Žalobcovia sú v rozsahu nadobudnutých podnikov právnymi nástupcami obchodných spoločností A.A.P., s. r. o. a A.A.C., s. r. o., ktoré vznikli v roku 1994 a 1995. Je teda zrejmé, že tieto spoločnosti existovali aj v čase, keď žalovaný v 2. rade podal na Ú. prihlášku ochrannej známky „A.“ (8. júna 1999). Z predložených výpisov z obchodných registrov vyplýva, že žalobcovia vykonávali svoju podnikateľskú činnosť prostredníctvom viacerých prevádzkami, a to v P., O., Č., H., P., B., t. j. celom území Č.. Používanie označenia „A.A.“ sa stalo známym a príznačným i pre prevádzky žalobcov, ktoré sa v zákazníckych kruhoch stali známe ako predajne s ojazdenými vozidlami.

Keďže žalobcovia a žalovaný v 1. a 2. rade sú podnikateľské subjekty s takmer rovnakým predmetom podnikania, obchodné meno žalobcu v 2. rade a žalovaného v 1. rade, zložené z veľkých písmen „A“ alebo „A“ môže spôsobiť zámenu s činnosťou žalobcu v 2. rade, ktorý má toto v obchodnom registri zapísané skôr. Žalobca v 2. rade sa preto môže domáhať právnej ochrany proti žalovanému v 1. rade a dosiahnuť odstránenie tohto závadného stavu podľa § 12 a § 53 OBZ. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti zmenil podľa ustanovenia § 220 O. s. p. tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia.

Žalobcovia preukázali, že medzi právnym predchodcom žalobcu (A.A.P., s. r. o.) a žalovaným v 2. rade prebiehal v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou spor o neoprávnené použitie reklamného sloganu. Žalovaný v 2. rade bol preto dostatočne oboznámený s označením právnych predchodcov, ktoré na trhu používali toto označenie.

Žalovaný v 2. rade, ktorý podnikal s dodatkom D. a toto označenie sa stalo na slovenskom trhu s ojazdenými automobilmi aj medzi spotrebiteľmi príznačným. Nepreukázal však, že v hospodárskej súťaži používal ochrannú známku „A“, naproti tomu žalobcovia listinným dôkazom preukázali, že žalovaný v 2. rade ponúkol na predaj žalobcovi v 1. rade túto ochrannú známku za sumu 15 000 000,-- Sk. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že zápis ochrannej známky žalovaného v 2. rade je konaním v rozpore s dobrými mravmi súťaže, a preto je konaním nekalosúťažným. Rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v tejto časti ako vecne nesprávne podľa § 220 O. s. p. zmenil a žalovanému v 2. rade uložil povinnosť zdržať sa používania ochrannej známky „A“, zaregistrovanej na Ú. pod č. X.

Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti rozsudku v časti, ktorou bol zmenený rozsudok prvého stupňa, podali žalovaní v 1.a 2. rade dovolanie.

Poukazujú na to, že rozsudok vyhlásený ústne na pojednávaní, konanom dňa 06. 09. 2007, sa nezhoduje s písomným vyhotoveným rozsudkom. Odvolací súd sám zmenil, resp. upravil návrhy žalobcov v 1. a 2. rade bez toho, aby uvedenú zmenu navrhli žalobcovia v 1. a 2.rade a zmenu návrhu pripustil uznesením súd. Súd môže podľa § 153 ods. 2 O. s. p. prekročiť návrhy a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, ak sa konanie mohlo začať bez návrhu, alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi. V tomto konaní sa však o takýto prípad nejedná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o iných výrokoch, ako o tých, ktorých sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali žalobným petitom, resp. jeho zmenou.

Ďalej poukazujú na nedostatočné odôvodnenie uvedeného rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd vo svojom odôvodnení rozhodnutia, pokiaľ ide o právne posúdenie tohto sporu, neuviedol, akým spôsobom a kedy sa žalovaní mali dopustiť nekalosúťažného konania, resp. v čom spočívalo nekalosúťažné konanie žalovaných. Neuviedol konkrétne, ktoré ustanovenia Obchodného zákonníka o nekalej súťaži boli žalovanými porušené.

Žalovaní nespochybňujú ustanovenie § 43 ods. 2 Obchodného zákonníka a ustanovenia Parížskeho dohovoru .

V danom prípade neboli však naplnené podmienky generálnej klauzuly nekalej súťaže podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka. Pri naplnení ostatných zákonných pojmových znakov nekalej súťaže je potrebné, aby produkty súťažiacich subjektov sa stretli na trhu, a to v predmete, čase a priestore. Túto podmienku nemožno považovať za splnenú, ak ide o súťažiteľov, podnikajúcich v rôznych regiónoch a každý z nich si samostatne vytvára povesť a okruh zákazníkov.

Nekalosúťažné konanie podľa názoru žalovaných je potrebné posudzovať k termínu 08. 06. 1999, t. j., keď žalovaný v 2. rade podal na území S. prihlášku ochrannej známky „A“, resp. k 14. 10. 2002, t. j., kedy vznikla spoločnosť žalovaného v 1. rade. Jednoznačne tu absentuje súťažný stret žalobcov a žalovaných v spoločnom priestore a čase, t. j. konanie, uskutočňujúce sa v hospodárskej súťaži a tým nie sú splnené ani ďalšie predpoklady, resp. podmienky nekalosúťažného konania.

Medzi sporovými stranami nedošlo k súťažnému stretu v roku 1999, kedy žalovaný v 1. rade podal na území S. prihlášku ochrannej známky „A“ pre triedy 12, 35, 36, 37 a 39, ani v roku 2002, kedy vznikol žalovaný v 2. rade.

Žalobcovia doposiaľ na území S. priamo a fakticky nevyvíjajú žiadnu podnikateľskú činnosť. Vzhľadom na to, že žalobcovia na území S. v rozhodujúcom období (v roku 1999 resp. 2002) nepodnikali, nemohli uvedené označenia „A“, resp. „A.A.“ používať na území S. a tak sa stať tieto označenia, príznačnými pre žalobcov na území S. u slovenských spotrebiteľov. K súťažnému stretu žalobcov a žalovaného v 2. rade v roku 1999 nedošlo. V tom čase žalobcovia neexistovali. Spoločnosť A.A.P., spol. s r. o. dňa 21. 08. 2000 a A.A.C, s. r. o. P, dňa 31. 12. 1999 vstúpili do likvidácie. Uvedené spoločnosti podnikali až do svojho zániku iba na území Č..

Medzi žalobcom v 2. rade a žalovaným v 2. rade mohlo dôjsť k súťažnému stretu dňa 19. 06. 2004, keď žalobca v 2. rade zriadil na území S. organizačnú zložku zahraničnej osoby. Táto organizačná zložka však fakticky nevyvíja na území S. žiadnu podnikateľskú činnosť. V roku 2004 už žalovaný v 2. rade podnikal na území S., mal zaregistrovanú slovnú ochrannú známku „A“ a podieľal sa ako spoločník na podnikaní žalovaného v 1. rade pod obchodným menom A.A., s. r. o. Žalovanému v 2. rade svedčí jednoznačne prioritá pri podnikaní a používaní označenia „A“, t. j. jeho ochrannej známky na území S..

Okrem času nie je splnená ani ďalšia podmienka nekalej súťaže, t. j., že k súťažnému stretu súťažiteľov musí dôjsť v spoločnom priestore. Žalobcovia až do roku 2003, resp. roku 2004 nepodnikali na území S.. Jedná sa o súťažiteľov – podnikateľov podnikajúcich na území dvoch rôznych štátov, ktorí začali podnikat' nezávisle na sebe a vytvorili si vlastný okruh zákazníkov na svojej vlastnej povesti.

Žalovaný v 2. rade ako majiteľ ochrannej známky „A“ v žiadnom prípade neporušuje zásadu čestného hospodárskeho styku, neohrozuje účel, resp. funkčnosť súťaže a neskresľuje spoločenskú funkciu hospodárskej súťaže. Pokiaľ nie sú splnené podmienky generálnej klauzuly nekalej súťaže, t. j. konanie, uskutočňujúce sa v rámci hospodárskej súťaže a rozpor s dobrými mravmi súťaže, tak je irelevantná tretia podmienka nekalosúťažného konania, t. j. spôsobilosť konania privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Aby išlo o nekalú súťaž, musia byť kumulatívne splnené všetky tri vyššie uvedené podmienky generálnej klauzuly (§ 44 ods.1 OBZ), čo v danom prípade splnené nebolo.

Žalovaní v 1. a 2. rade navrhujú, aby Najvyšší súd ako dovolací súd rozsudok Najvyššieho súdu S. sp. zn. 6 Oho 25/2007 podľa § 243b O. s. p. v napadnutom rozsahu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie .

Žalobcovia podali vyjadrenie k dovolaniu .

Poukazujú na doteraz vykonané dokazovanie, z ktorého bolo nesporne preukázané, že žalovaní v 1. a v 2. rade sa dopustili nekalo súťažného konania. Nijako nemožno vyžadovať od žalobcov, aby podnikali na území S., nakoľko tomu bráni ustanovenie § 43 ods. 2 Obchodného zákonníka a ustanovenia Parížskeho dohovoru; žalobcovia majú napriek tejto skutočnosti právo na ochranu proti nekalej súťaži, ktorej v danom prípade treba dať medzinárodný rozmer. Žalovaní svojím konaním ohrozili a poškodili súťažný zámer žalobcov, majetkové investície žalobcov v S. a príznačnosť označení „A“ a „A“ pre žalobcov (a ich právnych predchodcov), a tým sa podľa dopustili nekalej súťaže. Zo strany žalovaných ide o nekalosúťažné konanie, naplňajúce znaky generálnej skutkovej podstaty v zmysle § 44 ods. 1 OBZ, ako aj pomenovanej skutkovej podstaty v zmysle § 47 písm. a/ a b/ OBZ (vyvolanie nebezpečenstva zámieny), ako aj § 48 OBZ o parazitovaní na povesti.

Odvolací súd v svojom rozsudku podrobne rozviedol argumentáciu žalobcov, obsiahnutú v odvolaní a z jeho výrokov je jasne zrejmé, že sa s ňou stotožnil.

Žalobcovia bližšie odkazujú na obsah svojich doterajších podaní, prednesov, výsledky dokazovania a zvyšný obsah súdneho spisu.

Taktiež, čo sa týka vznesených procesných námietok dovolateľov ohľadne výroku rozsudku odvolacieho súdu a uplatneného petitu v žalobe, sú právne nedôvodné, formalistické, nie sú dôvodom na podanie dovolania.

Žalobcovia vo svojom doplňujúcom vyjadrení zo dňa 04. 02. 2009 dali Najvyššiemu súdu S. na vedomie, že dňa 18. 11. 2008 Ú. v konaní č. k. POZ 1463-99/OZ X.-II/174-2008 rozhodol o výmaze ochrannej známky „A“ žalovaného v 2. rade (t. j. dovolateľa v 2. rade), ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 11. 2008. Kópia rozhodnutia ako dôkaz bola priložená k podanému vyjadreniu.

Preto navrhuje žalobca v 1. a 2. rade podané dovolanie žalovaných zamietnuť s poukazom na ustanovenie § 243b ods. 1 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) a dovolanie je prípustné v napadnutej časti podľa § 238 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Dovolanie je prípustné len v časti, ktorou odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods.1 O. s. p.)

Jedná sa o výrok odvolacieho súdu, ktorým bola uložená povinnosť žalovanému v 1. rade v lehote 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia podať návrh na zápis zmeny jeho obchodného mena „A“ do obchodného registra.

Ďalej žalovaný v 1. rade je povinný odo dňa zápisu zmeny jeho obchodného mena v obchodnom registri zdržať sa v súvislosti s vykonávaním jeho podnikateľskej činnosti označenia „A“ a označenia „A“ akýmkoľvek spôsobom.

Žalovanému v 2. rade odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia bola uložená povinnosť zdržať sa používania ochrannej známky „A“, zaregistrovanej na Ú. pod č. X.

V ostatnej časti bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane vecného vymedzenia. Viazanosť dovolacími dôvodmi sa prejavuje tým, že dovolací súd je oprávnený preskúmať len tie skutkové a právne otázky, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta.

Preto dovolací súd preskúmal napadnutý rozsudok len v časti zmeňujúcej. Žalobcovia nerozporovali a ani nenapadli predmetné rozhodnutie, že by odvolací súd nerozhodol o celom ich uplatnenom nároku .

Predovšetkým k námietke dovolateľov ohľadne procesných väd, ku ktorým malo dôjsť v odvolacom konaní, treba uviesť, že vyhlásený rozsudok na pojednávaní dňa 06. 09. 2007 a písomné vyhotovenie rozsudku je v súlade s ust. § 156 ods. 4 O. s. p. Vypadnutie slova „zdržať sa“ v zápisnici z pojednávania vo výroku a jeho doplnenie pri písomnom vyhotovení rozsudku, nemožno považovať za zmenu vyhláseného rozsudku, resp., že bolo rozhodnuté inak. Jedná sa bezpochyby o zrejmu chybu v písaní, ktorú súd môže kedykoľvek opraviť aj bez návrhu (§ 164 O. s. p.). Predsedníčka senátu chybu pri písaní ihneď opravila ešte v zápisnici z pojednávania, čo potvrdila svojim podpisom (č. l. 590). Iný výklad by bol v rozpore so skutkovým stavom veci, vykonaným dokazovaním a uplatneným právom z titulu nekalosúťažného konania žalobcami.

Dovolací súd nepovažuje za dôvodnú ani ďalšiu námietku dovolateľov, že odvolací súd svojvoľne zmenil žalobný návrh žalobcov bez toho, aby to účastníci konania navrhli, resp. by túto zmenu pripustil uznesením v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Napadnutá

časť rozsudku dovolaním, resp. výrok, ktorým bola žalovaným v 1. a 2. rade uložená povinnosť, obsahovo zodpovedá uplatnenému žalobnému návrhu.

Nejedná sa o zmenu petitu v zmysle ust. § 95 O. s. p., ani o prekročenie návrhu účastníkov v zmysle § 153 ods. 2. O. s. p., resp., priznané právo nie je v rozpore s podanou žalobou v zmysle ust. § 79 ods. 1 O. s. p.

Z obsahu žalobného návrhu musí byť zjavné, ktorému súdu je určený, kto ho robí, musí obsahovať meno, zamestnanie, bydlisko účastníkov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov a musí byť neho zjavné, čoho sa žalobca domáha. Nevyžaduje sa, aby žalobca presne formuloval obsah petitu rozsudku. Odvolací súd použil inú formuláciu (významovo adekvátnejšiu) vo výroku, ktorá je však obsahovo totožná z uplatneným právom – nekalosúťažným konaním a uvedeným postupom neporušil ust. § 155 ods. 1 O. s. p.

Odvolací súd dospel k správne skutkovému aj právne záveru, že v spornom prípade žalobcom v 1. rade a v 2. rade patrí ochrana v zmysle § 43 ods. 2 Obchodného zákonníka a podľa čl. 10 bis ods. 1 Parížskeho dohovoru .

Žalobcovia sú zahraničné právnické osoby so sídlom v Č..

Pri ochrane proti nekalosúťažnému konaniu priznáva Obchodný zákonník rovnaké postavenie i zahraničným osobám, ktoré v S. podnikajú podľa tohto zákona. Inak sa môžu zahraničné osoby domáhať ochrany podľa medzinárodných zmlúv, ktorými je S. viazaná a ktoré boli uverejnené v Zbierke zákonov, a ak ich niet, na základe vzájomnosti (§ 43 ods. 2 OBZ).

Na daný právny vzťah je potrebné aplikovať vyhlášku č. 64/1975 Zb. v znení č. 81/ 1985 Zb. o Parížskom dohovore na ochranu priemyslového vlastníctva.

Príslušníci každej únijnej krajiny používajú, pokiaľ ide o ochranu priemyslového vlastníctva, vo všetkých ostatných únijných krajinách tie isté výhody, ktoré príslušné zákony poskytujú alebo poskytnú príslušníkom vlastného štátu, bez ujmy na právach, najmä určených týmto dohovorom. Budú teda používať tú istú ochranu, ako títo štátni príslušníci a tie isté právne prostriedky proti akémukoľvek porušovaniu svojich práv, s výhradou, že splnia podmienky a formality, ktoré predpisujú ukladajú príslušníkom vlastného štátu (čl. 2).

Podľa čl. 10 bis. ods. 1 Parížskeho dohovoru úijné krajiny sú povinné zabezpečiť príslušníkom únie účinnú ochranu proti nekalej súťaži. Nekalou súťažou je každá súťažná činnosť, ktorá odporuje poctivým zvyklostiam v priemysle alebo obchode. Musia sa najmä zakázať:

- 1) akékoľvek činy, ktoré by mohli akokoľvek spôsobiť zámenu s podnikom, výrobkami, alebo s priemyslovou alebo obchodnou činnosťou súťažiteľa;
- 2) falošné údaje pri vykonávaní obchodu, ktoré by mohli poškodiť dobrú povesť podniku, výrobkov alebo priemyselovej alebo obchodnej činnosti súťažiteľa;
- 3) údaje alebo tvrdenia, ktorých používanie pri prevádzke obchodu mohlo uvádzať verejnosť do omylu o vlastnosti, spôsobe výroby, charakteristike, spôsobilosti na použitie alebo množstve tovaru.

Z cit. ustanovenia dohovoru vyplýva, že žalobcovia sa môžu domáhať ochrany proti nekalej súťaži, aj keď nepodnikajú na území S., a preto námietky dovolateľov ohľadne neuskutočnia stretu súťažiteľov na území S. sú irelevantné.

Obchodné meno je chránené vo všetkých úijných krajinách bez toho, aby ho bolo treba prihlasovať alebo zapisovať, nerozhoduje, či je alebo nie je časťou továrenskej alebo obchodnej známky(čl. 8).

Podľa § 10 ods. 1 OBZ obchodné meno nesmie byť zameniteľné s obchodným menom iného podnikateľa a nesmie vzbudzovať klamlivú predstavu o podnikateľovi alebo predmete podnikania.

Podľa § 12 ods. 1 OBZ, koho práva boli dotknuté neoprávneným používaním obchodného mena, môže sa proti neoprávnenému užívateľovi domáhať, aby sa takého konania zdržal a odstránil závadný stav.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania bola jednoznačne preukázaná časová priorita používania označenia „A“ na strane žalobcov, ktorí sa stali právnymi nástupcami obchodných spoločností A.A.P, spol. s r. o. a A.A.C., s. r. o. P., ktoré vznikli ako právnické osoby už v roku 1994 a 1995 na území Č. a používali dominantné označenie „A“, „A“, ktoré bolo pre nich príznačné.

Preto žalobca v 2. rade sa oprávnene domáhal odstránenia závadného stavu proti žalovanému v 2 rade, ktorého kmeň obchodného mena je skoro identický a zameniteľný s kmeňom jeho obchodného mena v súlade s ust. § 12 a § 53 OBZ. Takýto stav je možné odstrániť len zmenou obchodného mena a jej zápisom v obchodnom registri, aby

nedochádzalo k porušovaniu subjektívnych práv žalobcu v 2. rade k obchodnému menu a jeho výlučnosti.

Taktiež je nesporné, že žalovaný v 2. rade ako majiteľ slovnej ochrannej známky „A“ č. X., podanej na registráciu dňa 8. júna 1999 na Ú. (zapísanej 09. 09. 2002), ju nepoužíval v hospodárskej súťaži a podnikal s dodatkom „D.“ a dňa 21. 05. 2003 uzavrel so žalovaným v 1. rade zmluvu o výlučnej licencií, predmetom ktorej bolo udelenie súhlasu poskytovateľa nadobúdateľovi na bezodplatné užívanie slovnej ochrannej známky č. X. „A“, t. j. žalovanému v 1. rade, ktorý ju podľa vlastného tvrdenia od septembra 2003 taktiež nepoužíval, čo je v rozpore s ust. § 28 ods. 1 zákona o ochranných známkach (č. 55/1997 Zb. v znení neskorších predpisov). Následná ponuka žalovaných na prevedenie práv k ochrannej známke na žalobcov za cca 15 000 000,-- Sk, necelý rok od jej registrácie nesporne zo strany žalovaných znamená len formálne používanie známkového práva a jedná sa len o formálny zápis ochrannej známky žalovaného v 2. rade a toto konanie je v rozpore s dobrými mravmi súťaže, a preto je konaním nekalosúťažným, ako to aj správne konštatoval odvolací súd.

Vzhľadom na uvedené považoval dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne, preto dovolanie žalovaných v 1. a 2. rade podľa a § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

V priebehu dovolacieho konania žalobca v 1. rade zanikol dňa 24. 09. 2008 výmazom z Obchodného registra Mestského súdu v P., Č. oddiel B, vložka X., ex offi bez právneho nástupcu (doložený aktuálny výpis z OR). Týmto dňom žalobca v 1. rade stratil atribúty právnickej osoby, prestáva byť subjektom spôsobilým mať práva a povinnosti a stráca tým aj spôsobilosť byť účastníkom konania. Preto dovolací súd konanie zastavil voči žalobcovi v 1. rade podľa § 103 a § 107 ods. 4 O. s. p.

V dovolacom konaní mal žalobca v 2. rade úspech. Má preto právo na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1, § 243b ods. 5 O. s. p.

V dovolacom konaní mu však trovy nevznikli, preto mu dovolací súd ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. februára 2010

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová